

Redacció i Administració:
CALABRIA, 104, 2.^{on}

Dels treballs pu-
blicats, en seràn
responsables els
:: seus autors ::

10 cénts.

EL XÀFEC

Periòdic independent —■— Sortirà cada 15 dies

:: :: ANUNCIS :: ::
a preus convencionals

No's retornen els
originals, enca-
ra que no's pu-
:: bliquin ::

10 cénts.

AVIS

Posem en coneixement de nostres llegidors que, en lo successiu, la publicació d'EL XÀFEC serà «mensual» en lloc de quinzenal, durant els mesos d'ivern.

Aquesta resolució és filla de la creensa que tenim de que durant tot aquest temps, no's fa tant necessària la mateixa.

Si les circumstàncies, doncs, no'ns obliguen a canviar de resolució, fins al comens de l'estiu vinent, anirem fent-ho de la manera que acabem d'exposar.

LA REDACCIÓ.

Un "cotillón" aristocràtic

El dia 7 del present estabem a un quart de nou del matí prenent el xocolate quan la minyona ens anuncia que'l Sr. Bardera demanaba per nosaltres.

—Que passi—li diguerem.

—Hola, Bardera, ¿qué hi hà de nou tant dematí?

—Rès, he cregut que aquesta hora et trovaria a casa i per això hi vingut. Suposo estaràs enterat del «Cotillón» que aquesta nit tindrà lloc a Câl Beco, crec no hi mancaràs, puig com a revistero hi deus assistir-hi, és a les deu, a tres quarts t'esperaré en el jardí.

—Bueno, home, sèu, està bé.

—No que porto molta pressa, ja'ns veurem aquest vespre, adeu, XÀFEC.

—Bueno, adeu, Bardera.

Més tart, per el correu, varem rebre el següent anònim:

«Sr. Director d'EL XÀFEC: Avui a Câl Beco hi haurà murga, un cotillón. Desitjaríem qu'EL XÀFEC hi anés, puig les seves ressenyes son llegides amb gust per lo gracioses i imparcials. Si li sont convenients quelcom d'informacions, donguis a coneixer; com a distintiu porti un clavell blanc al trau de l'americana, el mocador de mocà que li surti una mica de la butxaca de dalt de la mateixa, un guan calçat a la mà esquerra i porti barret de palla. Amb aquestes senyes n'hi haurà prou per a que l'autor d'aquesta carta el coneixi i se li posi al moment a les seves ordres. Li prometem ésser discrets.—Un Banyista.»

—Bravo, bravo; molt bé, no hi mancarem, però fora de l'amic Bardera no ens donarem a coneixer per ningú, no fos que aquest Sant i senya fos donat pel Kaisser garrigà, com esqué, per agafar peix, cà barret, qui estigui bé que no's mogui; amb l'amic Bardera ja farem el fet.

A tres quarts de deu varem esmolar l'eina de pendre notes... i rès de clavells, ni mocadors, ni guans, ni barret de palla, etc., etc., cà barret. De com anavem vestits ja ho sabrà un altra dia.

A un quart d'onze erem al jardí de Câl Beco. Encara no havíem comensat. Cercarem pel jardí a n'en Bardera. Sí, Déu te'n darà. El jardí era més fosc que una gola de

llop. ¡Bardera, Bardera! deiem entre si crides o parles. Cà, muts a la gavia, En Bardera no era en lloc.

Per fi el varem veure al cafè que parlaba amb dugues senyores i sentíem que li deien:

—Sí, ja ho veu, primer son els de fora de casa que nosaltres, això no pot anar; miri, veu...

En aquest moment en Bardera s'adona de mí i excusant-se amb les senyores va vindre a trovar-me.

—Has trigat molt, XÀFEC, a vindre.

—Si fa mig hora que't busco pel jardí, i vinga cridar, i no t'hi trovat en lloc.

—Calla, home, que hi hà un bullit amb això del cotillón que poc t'ho pots pensar. Ja t'explicaré, mes no ho posis en EL XÀFEC, que m comprometeries.

En Bardera m'explica allavores una pila de coses...

—Vols dir que la superstició arriba a tant, que amb el nombre 13 hi hà qui cregui que's pot morir una persona?

—Mira si arriba, qui ha vingut d'un badall de griva com no té lloc la festa.

—I tot allò que m'has dit dels barons, i marquesos, i d'aquelles disputes i diàlegs tant vius, ¿és cert?...

—Però prou, qu'en Bardera em diria xarraire.

—Anem a veure el ball; avui m'has de fer tú de Cicerone, Bardera. ¿Quantes parelles son?

—Son 14, amb una més s'ha pogut resoldres el conflicte.

—Veig que ballen amb piano; ¿cóm és que no hi hà música? Un cotillón sense orquesta no fa ball aristocràtic.

—Noi, no hi han quartos, porta molt gasto i els temps estan de cànt estalvi.

—Ja ho veig: els regals, la música, el champagne d'honor, tothom glopeja i això costa diners. ¿Aquest barret que porten de paper deu ésser l'última moda del cotillón a París?

—¿Veritat qu'estàn bé? per l'efecte que fan no son cars, son bon marché.

—¿I aquest gasto qu'il paga?

—Els 14 joves de les parelles, cada hú dona un duro.

—¿I amb 14 duros paguen els regals, el champagne, etc.? Noi, això és el miracle dels pans i dels peixos.

—Ja veuràs, el champagne ha d'ésser del baratet, no veus que del bó, el de Reims, no'n pot vindre, els alemanys no han deixat una ampolla per medicina. Els objectes de regals tampoc poden ésser de preu, ja veuràs, noi, «poco dinero, poco sermón».

—Sí, vaja, son regals de fireta, ¿eh?, nines de celuloide, pitilleres, cintes, banets de 5 pessetes la grossa, etc., etc., fireta i quinqualla...

—Crec que per motius de quartos no's farà engüany la festa del Remei?

—Diuen que per els quartos i per manca de joves, emperò altres creuen que tenen por de les ressenyes d'EL XÀFEC, tot por ésser.

—Digues, ¿aquelles que's miren d'allí estan la festa, qui son?

—Son... les dissidentes.

—Fan bé, jo al seu lloc faria el mateix.

—Digues, Bardera, i després d'aquest ball i d'aquestes figures, ¿què faràn?

—Després el champagne d'honor, aquí tot acaba remollant-se.

—Es dir que faràn el glopet a «palo seco», ¿eh?; doncs ja'n tinc prou, noi, que no val la pena d'anar al llit tant tart per a veure un cotillón de ral i mig la pesca.

—Bona nit, Bardera.

—Bona nit, XÀFEC.

Fent justicia

Poques vegades s'hauria conseguit que l'opinió un xic extraviada per la campanya in-noble i injusta que certs elements realitzen, inspirant-se en la política de l'escola de «Cân Petita» en companyia del seu mestre i senyor, per contrarrestar la formidable ofensiva d'EL XÀFEC, en contra de tots ells, hagués respost tant fidelment ajustant-se en un tot a la veritat.

Siguent moltíssimes les persones que desconeixien les verdaderes causes que donen lloc a la ferma i patriòtica campanya empresa per EL XÀFEC, posant al descobert a tota aquesta gent que, amparant-se amb la raó de la forsa, ha vingut regentant en profit seu i a satisfacció dels seus adictes, l'administració de nostre municipi, era essencialment necessari per a coneixement de tots publicar novament el manifest electoral, en el qual se reflexe prou be, quin era el criteri sustentat per l'actual alcalde avants d'ésser elegit i quin es el que sustenta ara.

Això, d'aquest canvi, tothom ho veu, i fora de certs elements que viuen de l'influencia de «Cân Petita» i que son els seus puntals per a anar gaudint del seu poderiu, tots els demés, tenen un gest de despreci per l'acte indigne i repulsiu comés per l'actual alcalde. Es la condemnnació de tota la gent honrada que floreix dels seus llavis llessada contra aquest home «maniquí» que, ni té el valor moral de retirar-se a casa seva, acompanyat del fracàs més ruidós que pot aconseguir un home en el curs de la seva vida política, per la incalificable conducta observada després de la seva elecció.

No volem analitzar les qualitats que pugui tenir per a exercir el càrrec que per desgracia d'ells varen conferir-li els súbdits d'aquell home de trista historia, perque careix d'elles, però, no podem esperar rès de bó d'un home que mercadeixa descaradament amb la bona fe i els sentiments més sagrats de la majoria d'un poble que, honradament, varen donar-li els seus sufragis, perque el seu triomf, junt amb els demés companys de candidatura, significava el resurgiment d'una nova era política, en la qual s'hi reflexaba un pervindre falaguer de deslliuransa en contra d'aquest caciquisme vergonyós exercit per Cân Petita que'ns aplanà i oprimeix i que avui es regentat (per imposició) per aquest home que, deu l'investidura del càrrec de regidor (no el de alcalde) als ideals populars,

i que ostensiblement anava pregonant falsament que ell havia de redimir-nos del mal que'ns afligia i també que havia de venjar al seu pare de l'escarni que fou objecte per part d'aquells que, allavors, foren els seus contraris i que avui son els seus amics i aliats.

¡Quina llàstima fa aquest home! Lo més denigrant i el rebaixament més gros per una persona, es que s'arriui a la fiscalització pública dels seus actes i conducta política amb arguments tant contundents i irratables com els que nosaltres noblement ens apoiem, que l'obligan a fer-li abaixar el cap davant de tota persona honrada, que'l mira de fit a fit, com demanant-li comptes de la seva traïció.

¡Ja la pagada cara aquesta villania!

¿Voleu major càstic per un home que la tortura constant inflingida per l'estigma d'oproví que sobre d'ell ha llessat la sana opinió, senyalant-lo com un vulgar traïdó?

No som ja nosaltres sols els que avui l'acusem de traïdó, es tothom que li diu.

¿Voleu un altra calificatiu més expressiu que aquest, i que condensi amb més poques lletres, i digui, tota la llegenda un home polític?

Era arribada l'hora que tota aquesta opinió que's trobava distanciada de nosaltres, invidua sens dupta pels motius qu'hem senyalat més amunt, sincerament avui tingui paraules de despreci per l'home que obra tant indignament, lo qual es una prova de franca adhesió a la nostra campanya que'ns permet encapsalar aquest escrit amb l'epígraf «Fent justícia».

COMENTARI

No hi hà autoritat

Diferentes vegades hem tingut la necessitat (encara que amb molta pena per respecte a nosaltres mateixos) fer públic que, en aquest poble, no hi hà autoritat, i que s'administra de la manera més desconcertada com si estiguessim en el país de «Xauxa».

Aquest criteri, segons se veu, és el que tenen format avui els regidors que componen la majoria de nostre Ajuntament, ja que, si no's compleix la llei és per culpa d'ells, i mai podem demanar responsabilitats a n'aquells que, per la raó d'estar en minoria, no poden fer-la complir.

En nostre municipi s'ha arribat a un extrem que, no's fa més que atendre lo que té caràcter oficiós, perque no poden prescindir-ne, però tot quant fa referència a nostre poble està totalment abandonat.

Proba nostre anterior afirmació inombrables queixes que, no han sigut ateses, per la desidia o manca d'interés tal vegada perque la seva reparació no'ls afecte per rés a ells, o perque no ha de reportar-los cap benefici, constituint un càs de responsabilitat moral i material son procedir. Si això no fos prou, afegirem que no se celebren sessions no més cada mes, i encara, i tots sabem que la llei mana terminantment que deu celebrar-se'n cada setmana. L'escassa importància de nostre poble no justifica de cap modo el procedir de nostres regidors, deixant, com fan, en mans de l'alcalde, l'obra administrativa del mateix.

Teniu de sapiguer, senyors regidors, que'l poble, no va elegir-vos per tenir en el municipi figures decoratives, i per deixar nostres interessos a mercè de uns quans desaprovisius, que s'aprofiten de la vostra incuria per a beneficiar-se'n. Si no teniu capacitat per a exercir el càrrec que ocupeu, es molt just que 'l poseu a disposició d'aquells que varen elegir-vos, i no obstinadament ens porteu a la ruina, fent tasca inútil.

Nosaltres, ja no sabem com fer-nos sentir

la veu, perque es posi remei a una infinitat de deficiències que's noten, i que no tenen arreglo per manca de voluntat de nostres regidors, ja que la llei, de sobres els autoritza per a corretgir-les.

Aquestes transgressions de la llei no podem deixar-les passar sense la més enèrgica protesta, i fer-les públiques, perque tothom se'n enteri, i el dia de demà pugui fer-se'n responsables als seus autors, i poguem prevenir-nos a temps del perill que significaria, novament, l'intervenció d'aquests homes en els afers de nostre municipi.

Està evidenciat que lo qu'és patrimonio públic no deu respectar-se, quedant a disposició de qualsevol que, sense cap mena d'escrupol per raons de conveniència se'n apoderi, com aixís ho ha demostrat l'actitut de l'Ajuntament tolerant molts abusos.

Ens referim a les obres de construcció, que no s'ajusten a les disposicions de la llei ni als acorts presos per l'Ajuntament.

Nosaltres teniem entès que les lleis son per complir-les, i que les autoritats son les obligades a fer-les complir si hi hà algún veí poc celós que, per fins interessats tracta de prescindir d'elles, però confessem la nostra equivocació davant dels fets.

L'Ajuntament té perfecte coneixement de les obres realitzades per En Josep Corrons, sense que en benefici del poble, ni pel bon nom del municipi, s'hagi fet rés en aquest sentit.

Hi hà les obres del Sr. Plantada, que constitueixen un afront a la llei, i una vergonya al principi d'autoritat, i per últim, se'ns diu, que'n la construcció d'unes obres en el lloc conegut per «La font de can Roselló», propietat del Sr. Sanauja, es quebranta també l'acort de l'Ajuntament o de la Comissió de Foment, qu'és igual.

Hem de convenir primerament que, quan l'Ajuntament pren un acort hi hà l'obligació d'ésser respectat per ambdues parts, sempre que conseqüències ulteriors no previstes, puguin justificar l'incompliment o rectificació del mateix. Cap raó, doncs, hi hà que justifiqui a n'aquest últim donar set metres en lloc de vuit d'amplada al carrer del costat de la font.

Si això es veritat, ¿cóm vol l'Ajuntament alegar ignorància d'aquest manquement a l'acort consistorial si des de'l comens de les obres nostra primera autoritat, l'alcalde, hi fa les tragines amb el seu carro?

Si realment es manca a la llei, ¿cóm s'explica que l'alcalde no ordeni la suspensió de les mateixes vetllant aixís pels interessos del poble, i perque no sigui burlada l'autoritat, i el prestigi de l'Ajuntament?

¿Es que la concessió de les tragines son la causa de no poder fer sentir la seva autoritat?

I els regidors, ¿aont son?

Nosaltres no volem creuer que això prosperi, i si no's mira de posar-hi remei, una vegada més ben informats, hi direm la nostra, com acostumem a fer amb aquesta mena d'assumptes.

La nostra germana gran

I

Ajuden uns nobles Cirineus a l'altra part dels alts Pirineus, porten junts amb nostra germana, pesanta creu, noble i humana. Demana nostra germana gran, la del amor més noble i més sant, qu'estiguem junts, i al costat d'ella, per poguer-la gosà poncella. I jo, que t'estimo amb el cor, en els invasors sento rencor; germana: ton cor és el capall

plé d'aroma, que amb amor jo vull. La sang que tú tens derramada, per aquella llibertat sagrada, és l'argolla ferro, que'l Castell sent passar estreta sobre d'Ell. Tú ets bona i ets generosa; el teu amor, al Castell fa nosa; no moriràs, no; de tes fulles pilot voldrien de despulles. Ta llibertat serà el martiri; el teu poble, un cementiri; podràs quedar greument ferida... però no apagaràn ta vida. El néctar sortint de tes venes difondrà les pesants cadenes; l'odi es tornarà vell amor, acabat del Castell son furor. ¡Ai, germana! molts anys enrera sempre estaves de primavera; les flors d'aquesta negra tardor poden ser un espai de dolor. Acabí com vulgui la guerra... seràs Talismàn de la terra; ¡és l'esperit! no la carn impura, lo que vol de tú, la natura. I el teu esperit, generós i humà, s'imposa com un Deu sobre-humà. (Grecia: Per tú, Roma era'l fum. Per tú, Prussia... França es la llum.)

II

La teva forsa intelectual és una canturia celestial; és l'amor més tendre que mina l'esperit de la raça llatina. Els teus mars, amb ses grans onades, no's deleiten amb ses mirades, i rompen la serra de perills dels mars, els teus i els nostres navills. Al entrar a la teva estada, no's reb la virginal nevada, i al divagar en el terreny teu, el teu triomf és el del cor meu. El teu cor, és la lluna clara que de tots els latins és mare; ets la perla del mon; la joia... comparada amb flors, ets la toia. Els teus museus son un pessebre... de joventut; càlida febre; les urbs, a la vista rialleres, riuèn les cares petoneres. Ets rica i dixosa, tens humor, perque penses... i sents amb el cor; i la flor alegre i divina, no's tornarà crudel espina. Home que no té cor, que mai riu, t'exalta amb amor negatiu; sens amor, el Deu de venjances pas fa a la mort, amb ses matances. Ell, s'escondeix sota la malla... riu quan el pé de la metralla enruna les riques joies d'art, i s'ampara amb Deu sa santetat. I sento aquí... germana meva... qui riu de la desdixta teva: mentres jo, amb tota l'ànima, de pecar llenso una llàgrima

III

Llàgrima de l'ànima pura ompla'l càliz d'amargura, com degotall que crema'l teu cor simbolitzant el Deu del amor. Del vell amor, santa postura, seràs immortal per natura; i d'aquesta sang suau remor, naixerà un espai de dolçor. Tú, vella flor de l'esperansa, seràs prodigi; sens venjansa, i seràs el sol del mon enter. Daràs el bras al mon auster, i amb un crit de deslliurança... del mon, el Deu, serà la França.

C. VILA.

NOTES

¡L'Agustí es mort!

Aquell Agustí de la mainada ha desaparegut de nosaltres per sempre més. ¡ja no tornarà!

A les «niñeres» els mancarà una diversió amb que distraure als petitets.

Les seves agudeses eren tant festives i tenien una certa expressió, que li donaren un aire marcadament infantil i graciós. Per això tots el volien.

Ell era l'Agustí popular: tothom el coneixia, i tothom havia esclatat una rialla amb les seves ben característiques i intencionades ganyotes.

Posseïa també un fort esperit d'imitació, fent-nos recordar, un metge passant la riera, un campaner tocant a morts i repicant les campanes, un orador sagrat, improvisant un sermó dedicat a qualsevol sant, un chor de filles de Maria cantant un «trissagi».

Ell també, com el sereno, el vigilant, el barber, etc., donava felicitacions en les festes anyals i pel sant de cada hù del seu coneguts i desconeguts, però no amb cap cromó, o estampa, no, les donava recitant de memòria una dècima.

Tot això li donà en els seus últims anys de la vida una certa popularitat, que'ls forasters al arribar a nostre poble per estiuejar-hi, esperaven la seva acostumada visita, igual que les aurenets la fan a la seva niuada.

L'any vinent la mainada també l'esperarà i segurament plorarà a l'Agustí que tantes vegades havia estruncat les seves llàgrimes amb les seves gracialitats, al fer una rareta.

Nosaltres tributem un recort al finat i enviem el pèssim a la família.

o o o

Han arribat a nosaltres moltes queixes sobre la permanència de molts carros en la via pública, que impossibiliten en la majoria dels casos la lliure entrada a casa dels veïns, constituint ademés un perill pels transeunts que corren de nits, sobre tot en els llocs aont no hi hà molta llum.

Creiem seria necessari una disposició de l'alcalde prohibint-ho, posant aixís terme a lo que deixem transcrit.

o o o

Transmetem al senyor alcalde les protestes que alguns tenders ens han fet per creures postergats amb la preferència que s dona amb alguns quan ve tropa lliurant els «vales» a favor d'aquells per la compra de les especies i el grà peis cavalls.

Nosaltres, com ells, creiem que seria més equitatiu repartir-ho entre tots i no favoreixer sempre als mateixos, tenint en compte que quan ve el reparto d'arbitris, el municipi bé s'enrecorda.

o o o

Tenim de fer present al senyor alcalde que, aprofitant l'ocasió de formularnos l'anterior queixa, ens exposaren la següent:

Hi va haver-hi alguns tenders que varen anticipar-se d'un dia a la fetxa senyalada per comensar la matansa, perjudicant, com es natural, als demés que compliren fidelment la seva ordre.

I vosté tant fresc com sempre.

o o o

Si no s'ha arreglat, demanem al senyor alcalde disposi que, la cuneta que va arreglar-se de la carretera de Samalús, en el trós comprés entre el pas nivell del tren i l'escala de l'estació, s'arregli, donant-li sortida, doncs

en dies de pluja es imposible el pas per dita escala, convertint-se amb un llac d'aigua i fanc.

o o o

Gridem l'atenció del senyor alcalde sobre el perill que corren els transeunts de caurer dintre del sifont del rec en el torrent de càn Maresma, per no haver-hi tapa de cap mena.

Esperem que disposarà l'arreglo sense l'informe de l'infatigable Comissió de Regadiu i sense subasta.

o o o

Aquests últims dies de pluja ens han demostrat la necessitat de fer els restells de rocs que mancan al torrent de càn Xicurdé fins al carrer Major a fi de tenir-lo en millors condicions, fent-lo més viable, per comoditat de tots els veïns.

Esperem que'l senyor alcalde no'ns farà esperar aquesta millora.

XAFEGADES

NOSTRE ALCALDE

Tenim en l'Ajuntament un alcalde molt flamant; deixa que digui la gent, per poguer anar tirant.

Ell bé sab que no serveix per ser alcalde com cal, però ell va fent el pagès amb paper de «carcamal».

Tot el poble ja no'l vol, per ser-ne molt... truàn, volgent-li amagar l'ou per poder anar campant.

Havent-se'n donat compte, preparat està per la lluita, engegant a n'aquest «trompa» cal «sigronero» corre-cuita.

Per poguer ser regidor, un manifest va publicar, presentant-se redemptor del bon poble garrigà.

I per poguer fer el pessa en diades senyalades, va comprar-se d'una pessa les sabates xarolades.

Per ser un alcalde lluit, no va ja amb la MURICA; prefereix anar ben vestit, lluint el tipo amb En PETITA.

Per no fer cap arreglo en el nostre pou calent, li donà el «sigronero» la vara d'Ajuntament.

I aixís va disfrutant-la aquest xicot del CIMENT; no volent pas deixar-la, malgrat fer riure la gent.

o o o

Enterats alguns veïns de la proposta que altres pensen fer a l'Ajuntament, demanant

la col·locació del retrat de l'alcalde a la galeria d'homes il·lustres, que ja se disputen aquest privilegi. Aquests volen que sigui posat el seu bust com a remat a les fonts noves, per l'interés que ha demostrat pel seu pronte amplament.

En aquest mon no hi hà més que enveges.

o o o

Saben tot allò d'aquell disgust entre el Noi del Ciment y La Murica, de que parlaven dies enrera, doncs bé, sembla que hi ha hagut una reconciliació amb aquella rivalitat de fer el maco, tant és aixís, que al cap de pocs dies tornà a entrar en la seva vida habitual, passejant-se amb La Murica per donar a conèixer al públic que, sí era veritat ja no hi havia tal cosa, i tot perque EL XÀFEC no ho fassi correr.

o o o

El Noi del Ciment, tal com el veuen, és molt bromiste, i això que no en fà pas la cara. Ens ha dit que una persona molt amiga li expressà el seu sentiment pel bon humor que gasta EL XÀFEC. Ell, amb aquella cara d'angelet somrient, li contestà: No creguis pas que això'm molesta, al contrari, tinc un estómac que ni un avestrús.

Nosaltres no ens estranyem de rés, doncs al mon hi ha d'haver-hi gent que realment tingui estómac per tot, però degades hi hà indigestions que molesten.

o o o

Un altra homenatge.

Ens acaben d'enterar de que hi hà algú interessat en fer un homenatge a l'alcalde, perque segons ell, farà nou el pont de La Doma, sense molestar a ningú, ni amb diners del municipi.

Siguent molt aficionat a la pintura, proposen regalar-li una «paleta» d'aquelles de pintar al «pastel».

Nosaltres, en el seu lloc, ens enfadaríem, perque d'un modo indirecte se li diu «pasteleru». Creiem seria millor regalar-li una de «manobra» o bé una «pala» per carregar sorra qu'és el seu fort.

o o o

Ens hem enterat que l'Espadafucile ha dit que, escriurer en EL XÀFEC es una indignitat.

I pensar qu'ell va demanar explicacions a una dama des de les columnes del mateix i amb la seva firma, per vindicar la seva dignitat ofesa.

Es allò que diem més amunt: en el mon hi ha d'haver-hi de tot, fins desahogats.

o o o

L'endemà varem rebre d'En Bardera la següent lletra:

«Amic XÀFEC: T'has deixat el bó i millor. Després del champagne hi va haver-hi una mica «d'hule».

Sembla que's va ressentir molt l'agent comercial del Kaiser garrigà, perque no'l varen convidar al champagne. L'amo, pot ser degut a això, va apagar els llums a les dotze i mitja, aixecant la protesta d'una senyoreta diguent quí ho manava.

—Jo ho mano, l'amo de la casa.

Diuen que hi va haver-hi paraules i que la mare de la senyoreta va significar, fos qui fos qui parlés, amb la seva filla devia fer-ho traient-se el casquet.»

Si't sembla bé ho pots posar a EL XÀFEC, no diguent que t'ho ha dit en Bardera.

Després diràn que EL XÀFEC no deixa venir forasters.

“EL CENTRO”

— NOVITATS PER A SENYORA :: Llaneria, Sederia, Llenceria i confeccions —

MELCHOR, CULÍ i TARRÉS

Ronda San Pere, 5 (entre Plassa de Catalunya i Plassa Urquinaona) Teléfon 3678 :: BARCELONA

Rebutts els models en capes i abrics de totes classes per a la vinent temporada

Nous models en blusses i refajos :: :: Genres blancs a preus de fàbrica

— Madapolams Tolrá; existencia en totes les classes i ampladas —

PREU FIXO

Joan Sallés

Contractista d'obres

CARRER DE LA CREUETA, 1

AGENCIA DE TRANSPORTS

Acarreus :: Reexpedicions :: Trànsits

Ubach, Barba i Prats

BARCELONA: Primcesa, 37, (Teléfon 1297)

VICH: Plaça Major, 33, (Teléfon 142)

LA GARRIGA: Banys, 58 (Casa Xela)

Sucarana i Bellavista

Hotel Catalunya

Carrer de Cardedeu, 1

FABRICA DE SABÓ

Josep Sampera

Pi Margall, 77

CALDES DE MONTBUI

HOTEL DORÉ

Situat prop de l'estació del ferrocarril

Josep Marata

SERVEI A LA CARTA I COBERTS

— S'informa per al lloguer de TORRES —

Comas y Portavella

IMPRESSORS

Villarroel, 12 y 14 :: Teléfon 3028 :: BARCELONA

Magatzems JORBA

BARCELONA

Call, 13 i 15, Teléfon 1676

MANRESA

Born i Sant Domingo

Novitats per a homes i dones

Llaneria o Roba blanca o Camiseria

Merceria o Perfumeria o Rellotgeria

Sastreria o Sederia o Sombrereria

Ornaments sagrats

Articles de camp i viatge.—Gran assortit en mosqueters, persianes, guardapolvos sacs de
:: viatge, maletes, gemelos, refajos, bates, perfumeria, matalasseria i ombrel·les ::

Les espléndides seccions
i tarifa de preus dels

Magatzems Jorba

sempre son imitades però
mai igualades

TARRADAS i C. A

PLAÇA DE LA CONSTITUCIÓ, N.º 10

Aquesta casa té autorització de la Companyia d'Electricitat per a fer tota classe d'instal·lacions a La Garriga, L'Admetlla i Figaró.—ES FACILITEN PRESSUPOSTOS

Instal·lacions elèctriques: Força i llum

Bombetes de totes marques — Il·luminacions decoratives

Assortit magatzem de materials elèctrics: Bombes: Motors: Motors-Bombes: Aparells senzills i de luxe

REPRESENTANT A LA GARRIGA

JOSEP LLOVERAS